

Warren Beatty parla de 'Dick Tracy'

Aquesta setmana s'estrena *Dick Tracy*, la pel·lícula dirigida per Warren Beatty i interpretada per Madonna i ell mateix. ¿Serà la pel·lícula de l'any? Ho hem preguntat a Warren Beatty.

Des de fa uns anys, Hollywood i tots els Estats Units tenen una passió desmesurada pels dibuixos animats. Però aquest interès no havia estat mai tan viu com en aquests darrers anys. No es tracta només de *Batman* (300 milions de dòlars de taquilla l'any passat) i de *Dick Tracy* (100 milions de dòlars als EUA en dos mesos), sinó de tot el boom de pel·lícules ja realitzades o en procés de realització que tenen per protagonistes personatges del món dels dibuixos animats i que s'estan convertint en la nova mina del cinema de Hollywood.

—*El compositor Barry Keating va declarar que els dibuixos animats són el mitjà a través del qual avui acceptem la mitologia. ¿Què en pensa Warren Beatty?*

—Evidentment. Tracy és una figura mitològica, però som nosaltres els que li permetem ser un heroi, creant-li un món seu, estilitzat, ple de colors. En cert sentit, ens divertim convertint en mífics aquests personatges. El problema comença quan intentem convertir-nos nosaltres mateixos en personatges mitològics, o quan ens fem la il·lusió que un acte heroic pot fer-nos immortals. Quan neguem la mort de la mateixa manera que Dick Tracy la nega.

—*¿Quan sorgeix el seu interès per Dick Tracy?*

—Vaig començar a llegir Dick Tracy de molt petit. M'agradava molt la definició tan clara que feia del bé i del mal, dels bons i dels dolents. Em divertien aquells estranys i còmics personatges que

Tracy tenia al seu voltant. I ell, al mig, sòlid, un home honest, incorruptible, al qual es podia creure i fer-li confiança. Però durant molts anys, quan em proposava interpretar-lo, no aconseguia col·locar-me en el paper. Fins que un bon dia m'hi vaig sentir... i així va començar l'a-

ventura.

—*¿El fet que Dick Tracy no sigui un superhome forma part del seu encant?*

—Crec que sí, i és també el motiu pel qual és l'únic personatge de còmic que m'he pres seriosament en consideració. Fa molt anys em van proposar fer Superman. Vaig estar a

punt d'acceptar fins que un dia, per curiositat, vaig demanar a la meua secretària que em comprés uns pantys. Aquell vespre, mentre em mirava al mirall, vaig entendre per què no funcionava: la idea de volar d'un edifici a un altre amb samarreta i pantys no estava feta per a mi.

—*¿Creu que el fet que hi hagi cada cop més pel·lícules inspirades en dibuixos animats representa una "comiquització" del cinema nord-americà?*

—No és un fenomen que tingui a veure només amb les pel·lícules basades en còmics. Per interessar un públic massiu, des de fa quinze anys les pel·lícules són cada cop menys creïbles i més fantàstiques. Avui, els herois de la pantalla fan coses increïbles, humanament impossibles, com si fossin immortals. Són divertits, el públic els estima i no sembla gens preocupat per la falta de credibilitat.

—*Em sembla que no està gaire satisfet de l'actual situació del cinema.*

—Tècnicament les pel·lícules d'ara estan molt ben realitzades. Però afronten els temes d'una manera que no té res a veure amb el cinema d'abans. Ja no hi ha risc ni aventura. Potser només en alguna pel·lícula independent i de baix pressupost.

—*¿Creu que el seu estatus de superstar li impedeix realitzar una pel·lícula d'aquestes característiques?*

—Sóc conscient d'haver fet servir el meu poder comercial per a fer *Reds*: no era, sense dubte, una pel·lícula de baix pressupost, però era un exemple de com es pot fer servir el propi poder econòmic per fer una pel·lícula que normalment no s'hauria realitzat. El fet, però, és que la tendència actual és la de fer *remakes* d'altres pel·lícules, i totes d'evasió... com *Dick Tracy*. El públic sap allò que l'espera, rep allò que li havien promès, i surt satisfet de la sala de la mateixa manera que surt satisfet d'una hamburguesa on li han donat una hamburguesa igual que la que li van donar ahir i que la que li donaran demà. Sense sorpreses.

—*¿Creu que aquesta excessiva simplificació afecta també la nostra cultura actual?*

Estiu

NOVETATS en LLIBRES

edicions 62 sia

DISSET CONTES I UNA EXCEPCIÓ

Manuel de Pedrolo
El Balanci, 232. 160 pàgines

Pedrolo va ser el gran exponent de la narrativa catalana contemporània: aquest és el seu darrer llibre inèdit

EDITORIAL TRES I QUATRE

LA VEGETACIÓ AL NOSTRE MEDI

Josep Asensi i Covadonga Tirado
Papers Bàsics, 21

Un llibre que molts estaven esperant. Tota una anàlisi de la flora del País Valencià.

EDITORIAL TRES I QUATRE

ELS TREBALLS PERDUTS

Joan F. Mira
La Umlat, 135

La millor novel·la catalana des de l'aparició del Tirant lo Blanc

Editorial Empuries

DOI

Biel Mesquida
Col·lecció narrativa, 14

El nou llibre de l'escriptor mallorquí. Passions, negocis, delictes, erotisme, vida quotidiana.

La Galera

LA RATA RITA

Pako Sagarazu
Il·lustracions de Luis Errazkin
Col·lecció La Xalupa, 31

Per a nens i nenes a partir de 7 anys

curial

CALAIX DE SASTRE IV (1798-1799)

Rafael d'Amat i de Cortada, baró de Maldà
Biblioteca Torres Amat, 8

Els mil i un aspectes de la vida social de Barcelona dins un divertidíssim diariari que és a la vegada una font històrica de gran importància.

Edicions Proa

TOM JONES

Henry Fielding
Adaptació de Joaquim Mallatrè
Il·lustracions de Roser Rius
Col·lecció EL FANAL DE PROA, 15

Tom Jones és un pinta, com afirmen el seu germanastre Bitid, mossèn Xurriagues o mestre Escaire?

UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

MANUAL D'ÚS DE L'ESTÀNDARD ORAL

Josep Lacreu
Col·lecció Educació/Materials

Un recull ordenat i sistemàtic dels dubtes que es presenten a qualsevol parlant, amb respostes clares i concises.

W. Beauty: " Sempre he tingut tendència a l'estudi de la història".

—Crec que sí. Em sembla que les pel·lícules no són res més que la manifestació d'una capacitat d'atenció cada dia més curta, d'uns estudis cada dia més limitats i condensats sobre un argument. Això es fa evident amb el menjar, les hamburgueses, el pollastre fregit, les patates, tot és *fast-food*.

—¿Creu que la televisió afronta temes més seriosos que el cinema?

—No. Només aparentment. Està clar que un telefilm costa molt menys diners, o sigui que et permet afrontar temes més seriosos, però la frontera entre cinema i televisió cada cop és més vaga. El *fast-food* ho està envaint tot.

—¿Creu que les pel·lícules tenen encara la funció de formar culturalment, com tenien, sobretot als Estats Units no fa gaires anys?

—Tenen una funció molt gran, però al mateix temps, i sobretot per culpa dels aspectes comercials que comentàvem abans, no ofereixen res, com a màxim s'han convertit en un producte antidepressiu per a les masses. Lenin va dir que la religió era l'opi del poble, avui la televisió i el cine-

ma són el veritable opi del poble. Sortim de casa per veure coses que ens facin oblidar, que no ens obliguin a pensar. Volem divertir-nos i prou.

—Amb la seva propera pel·lícula, *Bugsy*, torna a visitar el món del crim...

—Sí, és un guió original de Barry Levinson sobre Bugsy Siegel, un gàngster que va tenir la idea de fer de Las Vegas la ciutat que avui coneixem: un paradís del joc, de les llums de neó i de l'atzar.

—¿El passat li interessa més que el present?

—Sempre he tingut tendència a l'estudi de la història. El fet és que quan et concentres sobre alguna cosa passada, et trobes davant de fets estables, que no són variables com les interpretacions que se'n pugui fer. Un tema contemporani és ideal per a fer una pel·lícula feta de pressa, però a mi m'agrada pensar-hi, donar-hi voltes. Fins i tot *Shampoo*. La vaig fer el 1974 i l'acció se situava el 1968: dos anys completament diferents.

Silvia Bizio ©L'Espresso
Traducció Joan Roig